

Overal in Asia vertelde hij dat de Joden zich niet meer aan de wetten van Mozes hoefden te houden en dat de tempel van God zijn tijd had gehad....

En nu liep hij hier gewoon op straat met zo'n onbesneden Griek in de oude stad van God! Verachtelijk spuugden ze op de grond. Hoelang zou het nog duren voordat de Messias zou komen om Israël te zuiveren van al dit soort mensen?

Een poosje later op het tempelplein zagen ze Paulus weer. Maar dit kon toch niet? Dit was toch verschrikkelijk! Die Paulus nam een heiden uit Efeze zo maar mee naar de tempel. Zo diep verachtte hij dus Gods heilig huis! Dat hij zich niet schaamde om een Griek mee te nemen. Waar was die Trofimus nu? Stond die heiden misschien al tussen de mensen bij het altaar? Misschien ontwijdde hij op dit moment wel een offer met zijn onrein lichaam. En dat op Pinksteren! Maar dat kon zo niet. Zij moesten opkomen voor de eer van de tempel!

Voordat Paulus precies begreep wat er aan de hand was kwam ze allemaal op hem af. Ze pakten hem beet en sloegen erop los, terwijl ze schreeuwden: 'Help! Mannen van Israël, HELP! Deze man vertelt in de hele wereld slechte dingen over ons volk, over onze wetten en over onze tempel. Ook heeft hij onbesneden Grieken in onze tempel gebracht. Wij kennen hem nog wel uit Asia. Help, dat hij niet ontsnapt!'

Van alle kanten kwam het volk aanlopen. En al luider begonnen ze te schreeuwen: 'Hij moet dood! Hij moet dood! Sleep hem de tempel uit!' Paulus dacht niet anders dan dat hij nu vermoord zou worden. Nee, niet in de tempel, dat mocht niet. Maar toen de poort van de tempel achter hem gesloten werd en de menigte hem wegsleepte, wist hij wat er stond te gebeuren.... En dit deden de vrome Joden met hem, nadat hij een week lang als een strenge Jood alle wetten van Mozes nageleefd had....

Ineens werd het stil om Paulus heen en lieten ze hem los. Verbaasd keek Paulus om zich heen. Een afdeling soldaten kwam in looppas op hen af. Dus daarom durfden ze niet verder. Zijn leven was gered, maar de soldaten zouden hem zeker gevangen nemen. Paulus dacht aan de woorden van Agabus. Ook dit was goed. Ook dit zou hij dragen in de naam van Jezus Christus.

De commandant van de soldaten in de Antoniaburcht was een persoon die van doorpakken wist. Hij had zo'n vermoeden dat die Egyptenaar die hem ontkomen was tijdens die veldslag in de steppe, tijdens dit Pinksterfeest nog eens zou proberen om aan de macht te komen. Daarom liet hij zijn soldaten dag en nacht wachtlopen en elk uur van de dag stond er een peloton soldaten klaar om uit te rukken.

Toen de wacht hem het bericht bracht dat er op het tempelplein een oproer was en dat de Joden bezig waren om een man te lynchen, dacht hij direct aan deze rebel.

Dat was nu juist iets voor dat Jodenvolk. Eerst achter een zogenaamde Messias aanlopen en hem daarna uit wraak vermoorden. Maar als deze man die Egyptenaar was, dan zou hij sterven. Niet door het volk, maar op de manier zoals hij het verdiend had: aan het rebellenkruis.

Vastberaden liep hij het plein op. De centurio salueerde.

‘Volgen!’ zei hij kort. Tussen de soldaten in rende hij de trappen af.

De woeste menigte werd stil en liet Paulus los. De commandant wees naar Paulus. ‘In de boeien en denk erom, dat hij niet ontsnapt!’

Daarna draaide hij zich om en vroeg wat er aan de hand was. De mensen uit de menigte schreeuwden allemaal door elkaar. Veel verstond hij er niet van, maar één ding werd hem duidelijk: deze gevangene moest die Egyptenaar zijn. Een mooie vangst! ‘Naar de kazerne’, commandeerde hij zijn soldaten, ‘en vlug!’

Met Paulus veilig tussen hen in marcheerden de soldaten over het tempelplein naar de smalle trap die toegang gaf tot de Antoniaburcht.

Alles was zo vlug gegaan dat de Joden nu pas beseften dat hun plan om Paulus te vermoorden mislukt was. Als Paulus eenmaal boven in de Antoniaburcht was, dan was hij veilig voor hun boze plannen. Daarom: het was nu of nooit....

Wild renden ze in grote woede achter de soldaten aan en ze probeerden de soldaten de weg bij de trap omhoog, te versperren. Maar ze waren te laat. De soldaten waren het eerst bij de trap. Maar de Joden drongen zo tegen de soldaten aan, dat ze Paulus optilden en hem boven hun hoofden naar de trap tilden. Toen Paulus veilig naar boven was gegaan, stond hij op het plein van de Antoniaburcht naar beneden te kijken en hoorde hij het geschreeuw en gekrijs van de menigte: ‘Weg met Paulus! Aan het kruis met hem! Hij heeft de dood verdiend!’

Paulus gevangen genomen door Romeinse soldaten.

De commandant liep ook bij de trap omhoog naar het plein voor de Antoniaburcht. Boven aangekomen keek hij kritisch naar Paulus. Deze man was dus die rebel die een aanval wilde plegen op de stad Jeruzalem. Hij had hem groter, ja veel vorser voorgesteld. Maar de littekens in zijn gezicht klopte dan weer wel. Hij zou hem nu een verhoor af moeten nemen, voordat hij hem naar Felix kon sturen. Hij zuchtte. Er zou wel weer een tolk aan te pas moeten komen. Die Zeloten spraken alleen maar hun eigen dialect....

De commandant keek nog een keer goed naar Paulus. Hij begreep niet dat zo'n klein mannetje een bendeleider kon zijn.

Paulus keek de commandant recht in zijn gezicht, terwijl hij in het Grieks vroeg: 'Mag ik u iets vragen?'

De commandant wist niet wat hij hoorde. 'Spreekt u Grieks?' vroeg hij verbaasd. 'Ik dacht dat u die Egyptenaar was, die hier kortgeleden een opstand wilde beginnen.'

Paulus schudde zijn hoofd en zei: 'Ik ben een Jood uit Tarsus in Cilicië. Ik had alle rechten om in de tempel te zijn. Misschien wisten ze dat niet en daarom vraag ik u of ik het volk hieronder mag toespreken.'

De commandant keek van de gevangene Paulus naar de Joden beneden op het tempelplein. Het was tegen alle regels, maar stel dat de Joden zich ook vergist hadden, net zoals hij. Met een paar woorden zou deze man het volk rustig kunnen maken. Het was in ieder geval te proberen. Als het mis ging kon hij altijd nog ingrijpen.

Hij knikte en zei niet eens onvriendelijk: 'Ik vind het goed.'

Geboeid tussen twee soldaten in liep Paulus langzaam naar de trap. Hij had het zo maar gevraagd, maar nooit gedacht dat hij toestemming zou krijgen. Dat hij nu zijn vijanden mocht vertellen van Jezus.... Zijn ogen schitterden, in zijn hart was één gebed. Als God nu eens hun harten opende, net zoals jaren geleden op het Pinksterfeest toen Petrus sprak....

'Mannen,' zei hij luid, 'broers en vaders, ik ga jullie uitleggen dat ik niets verkeerd heb gedaan!'

Het werd stil op het tempelplein. Dit hadden ze niet verwacht. Deze man Paulus sprak hen toe in hun eigen taal, in het Hebreeuws. Voelde hij zich dan toch een Israëliet onder de Israëlieten?

'Broers', noemde hij hen en met dat 'vaders' bedoelde hij daarmee dat sommigen van hen meer waren dan hijzelf? Dat hij in 'de vaders' zijn meerdere erkende? En dat hij zich ondergeschikt aan hen wilde maken?

Zwijgend luisterden ze naar wat Paulus tegen hen zei. Hij was in Tarsus geboren en hij had gestudeerd in Jeruzalem. Als volwassen man was hij een strenge Farizeeër geweest. Ja, zo streng dat hij zelfs de Christenen hier in Jeruzalem tot de dood toe vervolgd had.

En in de stad Damascus wilde hij dat ook gaan doen. Hij vertelde van zijn reis daar naar toe. Hoe de Here Jezus hem onderweg verschenen was en hem had

geroepen om zijn getuige te zijn. Hoe Ananias hem letterlijk en ook figuurlijk de ogen geopend had. Eerst had Ananias zijn blindheid genezen en daarna hem de Schriften uitgelegd.

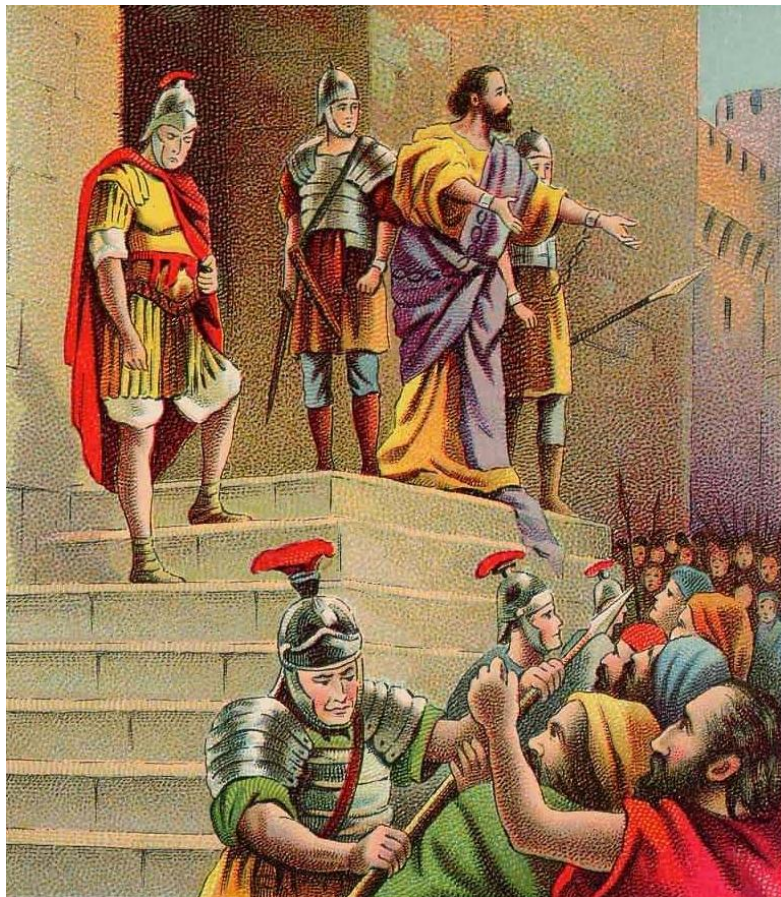
Het was stil op het tempelplein. Iedereen luisterde aandachtig. En Paulus sprak maar door. Hij vergat dat hij een gevangene was die slechts bij de gratie van de Romeinen hen mocht toespreken. Hij dacht alleen maar aan de blijde boodschap van Jezus, die hij aan dit verblinde volk mocht vertellen.

‘..... en het gebeurde, toen ik in deze tempel aan het bidden was, dat ik de Heer zag die tegen mij zei: ‘Ga snel weg uit Jeruzalem. Want ze zullen hier niet geloven wat je over mij vertelt. Ik stuur je naar andere volken, hier ver vandaan....’

Paulus had deze woorden nauwelijks uitgesproken of de Joden barstten los in een wild geschreeuw. Zo één was hij dus, deze vrome spreker met zijn tempelvisioenen: **een verrader van zijn eigen volk en een vriend van de heidenen**. Ze wilden zijn stem niet meer horen en een machtig spreekkoor daverde over het tempelplein: ‘Weg met hem. Hij moet dood!’

Ze gooiden hun mantels op de grond en stof de lucht in.

‘Weg met hem! Hij moet dood!’

‘Weg met hem! Hij moet dood!’

De garnizoenscommandant van de Antoniaburcht trilde van kwaadheid. Dit was nu zijn dank dat hij die Jood toestemming had gegeven om het volk toe te spreken! In plaats van beter, had hij het veel erger gemaakt!

‘Breng hem naar de rechtszaal,’ gebood hij de centurio, ‘en probeer er achter te komen wat voor misdaad hij gedaan heeft. Maar gesel hem eerst. Ik wil wel eens het hoe en het wat weten.’

Met kwade stappen liep hij de kazerne binnen. Een Jood moest hem weer eens om een gunst vragen... Dit was voor hem een goede afleer geweest. En dat allemaal in dat Jodentaaltje dat hij niet verstond. Wie weet wat hij allemaal ook over hem tegen de mensen gezegd had. Maar hij zou ervoor bloeden, die mooipratere!

De soldaten brachten Paulus naar de geselpaal en scheurden hem de kleren van het lijf. Ze dwongen Paulus voorover te gaan staan en begonnen hem vast te binden.

Wat blijft deze gevangene wonderbaarlijk rustig, dacht de centurio. Maar straks zou dat wel veranderen. Maar aan de littekens op zijn rug te zien, was dit niet de eerste keer dat hij geselsd werd.

Paulus keek omhoog.

‘Mag dit zomaar?’ vroeg hij aan de centurio. ‘Ik ben een Romein. Jullie mogen een Romein niet zo maar met de zweep slaan. En zeker niet voordat een rechter hem veroordeeld heeft.’

De centurio werd bleek van schrik. Dus daarom had deze gevangene zich zo rustig laten binden.

‘Wacht,’ riep hij naar zijn soldaten, terwijl hij snel naar de commandant rende.

‘Heer commandant,’ sprak hij, ‘u heeft opdracht gegeven om de gevangene te laten geselen. Maar weet u wel dat hij een Romeins staatsburger is?’

De commandant ging direct met de centurio mee. Als dit waar was dan mocht hij wel oppassen. Het was ten strengste verboden om een Romein zo maar te geselen voordat hij voor de rechtbank had gestaan. Hij was te ver gegaan en Felix, die het zelf niet zo nauw nam met de Romeinse wetten, kon voor een ander heel streng zijn.

Paulus stond nog met zijn rug bloot vastgebonden aan de geselpaal. De commandant kon het nauwelijks geloven. Het leek zo’n eenvoudig mannetje, zo’n echte Jood.

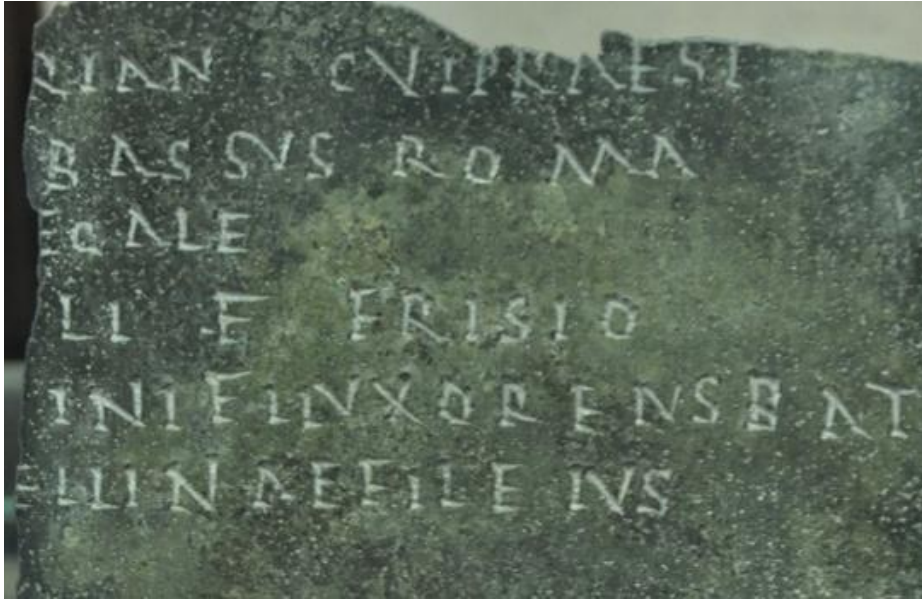
‘Zeg mij,’ zei hij, ‘is het waar dat u een Romeins burger bent?’

Paulus antwoordde: ‘Ja, dat is waar.’

De commandant keek een beetje uit de hoogte op Paulus neer.

‘Het is niet zo gemakkelijk om het Romeins burgerschap te krijgen. Ik heb veel geld moeten betalen om een Romein te worden.’

Paulus glimlachte in zijn baard terwijl hij antwoordde: ‘Ik hoefde er niets voor te betalen. Ik ben een Romein vanaf mijn geboorte.’

Bewijs van Romeins burgerschap.

De commandant kreeg een kleur en draaide zich om. Hij wilde een bevel geven om Paulus los te maken, maar dat deden zijn soldaten al. Ze gaven hem zijn kleren terug en brachten hem naar binnen.

De commandant had nog nooit eerder een gevangene gezien die zo kalm en zo rustig was. En nu wist hij nog niet wat die Paulus voor verkeers had gedaan en waarom die Joden zo kwaad op hem waren. Maar voor een verhoor? Daar stond op dit moment zijn hoofd niet naar. Morgen kwam er weer een dag....